

Cuprins

PREFAȚĂ LA EDIȚIA I

PREFAȚĂ LA EDIȚIA a II-a

Cap. I – FIINȚE LUMINOASE

Apariții miraculoase – Soarele cobora dansînd – Strălucitorii antici – Holograme sau ființe reale?

Cap. II – CUNOAȘTERI PARALELE

Lumea neverosimilă a preonilor – Chimia ocultă devine o știință cultă.

Cap. III – OZN ETERICE

Milioane de martori – Îndoiește-te de ceea ce știi – Care, corăbii și vapoare zburătoare – OZN de la Cluj se dematerializa! – Hipnoză, sau „realități alternative”? – Uriașii de pe cer și mesajele „Invizibililor”.

Cap. IV – INVIZIBILII DE LÎNGĂ NOI

Globurile inteligente – Vecinii întunecați – Manifestări tulburătoare

Cap. V – PELERINII COSMICI

Cine ești și de unde vii Tu, Omule? – Conviețuiri ciudate – Cosmonauți extraterestri și OZN prăbușite – Marea Lojă Albă din Sirius.

Cap. VI – CĂTRE AL NOUĂLEA CER

PREFAȚĂ LA EDIȚIA I

*Din timpuri străvechi, populațiile de pe întregul Pământ au știut că în spațiul terestru există atât „o lume de aici” – a noastră, a oamenilor cu trup din carne și oase –, precum și „o lume de dincolo” – a sufletelor cu „trupuri” nevăzute. În epoci mai apropiate, în special în ultimele două secole, au apărut – pentru anumite perioade – și unele idei filosofice care combatteau această credință „idealistică”. Probabil că mai sunt și astăzi persoane ce se îndoiesc de existența „celeia de a doua lumi”, dar numărul lor se reduce mereu... La multitudinea de dovezi acumulate de o literatură veche și nouă extrem de bogată, vin în mod continuu să se adauge noi și noi „probe materiale”, care demonstrează această realitate fundamentală. Alături de sinteza diferitelor incursiuni în „cealaltă lume” și a comunicării cu entități ce o populează (pe care am expus-o în cartea **Voci din invizibil**) și de cele peste o sută de înregistrări fotografice documentare ale diferitelor ființe „de dincolo” (pe care le-am prezentat în cartea **Straniile Inteligențe Invizibile**), în acest volum am inclus alte aspecte și fapte precum și documente frapante. Față de multitudinea de evidențe și dovezi obiective, din care o parte provin din timpuri trecute – păstrându-și, totuși, de-a lungul secolelor și al mileniilor tenta de realism impresionant –, desigur că numai cel care se simte deranjat de coexistența lumii văzute cu cea „nevăzută” nu poate accepta un atare adevăr esențial. Dar indiferent de păreri și polemici, această realitate obiectivă există din timpuri neștiute și se manifestă în baza unor legități naturale universale, care desfid subiectivismul opiniilor fondate pe o informare și o cunoaștere limitată, pe dogme trecătoare, pe ignorarea înseși a cauzei și a sensului existenței umane.*

Totuși, pentru cititorul care a căutat să-și lărgescă orizontul informațional, nu numai în acest domeniu tulburător, ci și într-un cadru spațial mult mai extins – în sensul unor conexiuni privind lumi vizibile și invizibile ce ar putea veni pe Pământ din alte zone cosmice – ultimele decenii au conturat încă o întrebare: înregistrările fotografice documentare ale diferitelor entități inteligente invizibile, precum și consemnările din diverse texte

vechi și noi, referitoare la apariții și contacte cu anumite ființe uimitoare, proveneau numai și numai de la „materializări” ale unor ființe din „lumea de dincolo” a sufletelor terestre? Nu cumva, în cadrul „lumii paralele invizibile” coexistă mai multe categorii de ființe nevăzute, a căror existență se desfășoară în baza unor principii spațio-temporale diferențiate și în domenii vibraționale diferite? S-ar putea oare, ca lumea nevăzută a sufletelor pămîntene să constituie doar o parte anume din populațiile invizibile nouă, care s-au stabilit în spațiul terestru pentru perioade mai mult sau mai puțin îndelungate? Oare la scară cosmică, în acele lumi ale ființelor fără trup din carne și oase – pentru care timpul nu mai contează –, nu se produc migrații interastrale precum și sosiri și plecări de grupuri mai restrînse de ființe mai evolute, venite să ajute populațiile rămase în urmă, în același mod în care regăsim astfel de evenimente și ca manifestări istorice ale oamenilor de pe Pămînt?

Desigur, abordînd astfel de probleme, posibilitățile noastre actuale de investigare a lumilor invizibile sunt încă foarte restrînse. Totuși, acumularea anumitor fapte tulburătoare întru totul reale, a anumitor „probe materiale” stranii ne incită să pășim pe tărîmuri care continuă să ni se pară fantastice. Să ne oprim oare pașii, reținuți de comoditatea unui scepticism conservator, sau invers, înfricoșați de imensitatea fantasticului care se întrevede? Cercetînd aspecte, astăzi accesibile, ale acestor realități fundamentale – rămase mereu ascunse de-a lungul veacurilor – am ajuns la o concluzie pe care simt că trebuie să o împărtășesc: în fapt, cu toții trebuie să avem curajul de a face acești pași, căci viitorul apropiat, cît și cel de perspectivă, ne cheamă să avansăm pe acest drum și, se pare, chiar ne va forța să pătrundem în acest uimitor orizont al cunoașterii. Astfel, cartea de față devine un îndemn la o explorare cu totul ieșită din comun. Acceptînd incursiunea propusă, cititorul se va confrunta, încă de la început, cu necesitatea unei anumite atitudini: renunțarea – măcar pe parcursul citirii cărții – la ideile avute pînă acum și pe care le-a considerat bine lămurite, referitoare la aspecte prezentate în text. În final, la cîntărirea analitică a conținutului cărții, unii cititori s-ar putea să ajungă la o concluzie mai neobișnuită: necesitatea de a „gîndi altfel”! De fapt, ar fi o consecință

normală, căci acesta este în fond specificul întregului secol XX, care, încă de la început, s-a remarcat printr-o lipsă de conformism ce a dus la progrese extraordinare. „Dilatarea timpului” demonstrată de fizicianul H.A. Lorentz, apoi gândirea relativistă a lui Einstein – cel ce a modelat fizic și matematic „teoria relativității” restrânse și generalizate – sunt doar două exemple ale schimbării esențiale produse în modul de a gândi; acest fenomen a cuprins, mai întâi, întreaga lume a științei și apoi cea a culturii, conducând în deceniile acestui veac la remodelări tot mai accentuate ale cunoașterilor și ale concepțiilor, din absolut toate domeniile. Deși secolul XX se va sfârși în curând, pe drumul deschis al reconsiderărilor suntem, de fapt, abia la început. Să îndrăznim, deci, a păși pe calea acestui fantastic – doar aparent – care, printr-un alt mod de a gândi ne va aduce în fața unor realități fundamentale nebănuite.

Autorul

PREFAȚĂ LA EDIȚIA a II-a

În tradițiile tuturor religiilor cît și în miturile și legendele tuturor popoarelor – dintre care multe provin din neștiute epoci arhaice –, au fost mereu și sunt și acum prezente, și chiar venerate, diferite „ființe strălucitoare”, care au tot apărut în fața oamenilor, subit, în nimburi de lumină, pentru a dispărea apoi la fel de subit, în invizibil!... Există deci „o lume” a acestor ființe care se ivesc și se retrag în nevăzut! Ce știm însă, noi oamenii, despre aceasta?

Dar în însuși Crezul creștin, chiar din primul aliniat, credincioșii afirmă cu toată convingerea că, Dumnezeu este „Făcătorul cerului și al pămîntului, văzutele tuturor și nevăzutele”. Deci, cele „nevăzute” sunt oarecum la un nivel de egalitate cu cele „văzute”, fie ca mulțimi, fie ca importanță, fie ca rol existențial în cadrul imensei Creații divine.

Însă dacă pentru cele „văzute”, la nivelul secolului XX, cultura generală și cunoașterea științifică ne oferă enciclopedii în zeci de volume și tratate și mii și mii de volume, ce știm oare și de unde putem afla – la egalitate –, despre cele nevăzute? Răspunsul este, din păcate, demoralizant: nu există nici un fel de enciclopedii; în nici un liceu sau facultate nu se învață despre „lumea nevăzutele”; doar cîteva texte, puțin cunoscute, ale unor religii și ale unor cercuri spiritualiste oferă unele noțiuni, pentru care s-a împămîntenit însă o subiectivă obișnuință de a le ascunde față de cei mulți.

Totuși, astfel cum arătam și în alt cadru, în acest secol XX „s-a întîmplat ceva”; din diferite locuri din lume s-a lansat un îndemn, bazat în mod profund pe un anumit reper al evoluției omenirii: „A sosit vremea să se spună adevărul! Mulțimile trebuie să-l cunoască!”.

Or, acest „Adevăr” se referă în mare măsură tocmai la strania „lume a nevăzutele”, despre care începe să se afle că este cu mult mai numeroasă, cu mult și cu mult mai importantă decît „lumea văzutele”.

Este deci necesară scrierea și a altor zeci de volume ale unor enciclopedii!

Cînd am conceput și scris această carte, am considerat-o numai ca o „fereastră deschisă” către un imens cîmp de flori necunoscute. Enciclopediile se vor scrie, dar mult mai tîrziu, după ce știința umană va studia „floare cu floare” și din acest mare „cîmp al Creației”.

Începînd să se afle și să fie recunoscută frumusețea „florilor nevăzute”, s-a solicitat – din curiozitate dar și din necesitate – retipărirea acestei cărți. Deși a trecut relativ puțin timp de la epuizarea primei ediții, am revizuit și completat atît textul, cît și ilustrația bogată a volumului, pentru ca ediția a doua să ofere cititorilor noi aspecte informaționale.

Sper ca frumusețea „florilor lumilor invizibile” să încînte sufletele și gîndurile celor care vor parcurge întregul cuprins al cărții.

Autorul

CAPITOLUL I

FIINȚE LUMINOASE

*Și din a chaosului văi
Un mîndru chip se-ncheagă*

.....
*Pe negre viștele-i de păr
Coroana-i arde pare,
Venea plutind în adevăr
Scăldat în foc de soare.*

M. Eminescu, *Luceafărul*

Apariții miraculoase

În prima parte a secolului al XV-lea, o fată simplă de la țară avea să schimbe nu numai soarta uneia dintre cele mai importante țări ale lumii moderne dar, prin aceasta, însăși evoluția ulterioară a omenirii. Însurirea evenimentelor care au condus la acea cotitură a istoriei a avut la bază întâmplări foarte stranii, rămase ascunse înțelegerii umane pînă în zilele noastre. Totul a început într-o grădină din satul francez Domrémi; acolo, tînăra Jeanne d'Arc a devenit subit interlocutoarea unor ființe miraculoase, care aveau să o contacteze în diferite momente de-a lungul mai multor ani. Ele îi apăreau în imediată apropiere, din aer, ca niște forme luminoase rotunjite, pentru ca apoi să se întrupeze foarte repede (aidoma oricărui trup omenesc), strălucind într-o splendoare ireală. Dar, la sfîrșitul fiecărei „convorbiri”, ele dispăreau din nou în aer... Scînteietoarele personaje care veneau dintr-o „altă lume” îi spuneau că erau hotărîte să ajute poporul francez să-și recîștige pămînturile ocupate de armatele engleze în nord-vestul țării; astfel de vorbe i-au făcut pe Jeanne, pe părinții ei și apoi pe oamenii din sat să creadă că „strălucitorii” ar fi fost arhanghelii Mihail și Gavril, însoțiți de sfințele Ecaterina și Margareta. Prima apariție a avut loc în anul 1426. Au urmat

apoi numeroase contacte, în cursul cărora Jeanne vedea sau numai auzea prezențele respective; nici o altă persoană nu le vedea și nici nu le auzea. După un timp, „vocale” i-au comunicat că i se hărăzise o sarcină extraordinară, aceea de a conduce personal lupta armată de eliberare a orașului Orléans; pentru tot ce urma să se întâmple, Jeanne primea indicații precise. Deși, la început, nobilii și ofițerii nici nu voiau să audă ca o tânără țărăncuță să le ceară comanda unor trupe, totuși, după un timp, au cedat într-un mod de neînțeles de către cei din jur... Și astfel, treptat, s-a ajuns ca Jean de Metz să o aducă – în ziua de 24 februarie 1429 – la Chinon, în fața Delfinului Carol al VII-lea, în prezența curții și a comandanților. Însă viitorul rege era și el sceptic în legătură cu propunerea ce i se făcea, de a lăsa o parte din armată sub conducerea unei „fetișcane de la țară”. Iată însă că la neobișnuita întrevedere, apărînd la un moment dat și unul dintre personajele luminoase din „altă lume” – de astă dată văzut și de regent și de câțiva curteni și invizibil pentru ceilalți –, s-a întîmplat iarăși „ceva” deosebit: Delfinul neîncrezător a cerut „un semn” și a primit de la „strălucitor” o coroană de oțel, însoțită de promisiunea că va fi încoronat (cu ea) ca rege victorios! La apariția subită a coroanei în mâinile ființei luminoase, Carol al VII-lea a fost atît de impresionat, încît a acceptat să încredințeze tinerei țărăncuțe comanda trupelor care asaltau orașul fortificat.

Și, într-adevăr, oastea condusă de Jeanne d’Arc a eliberat la 8 mai 1429 orașul Orléans, precum și o serie de ținuturi ocupate, devenind astfel o stranie eroină națională în istoria Franței, denumită ulterior „fecioara din Orléans”¹.

Vîndută însă englezilor de către Jean de Luxembourg, ea a fost judecată ca „vrăjitoare”; după procese prelungite, cu tot felul de înscenări, umiliri și torturi, a fost arsă pe rug la 30 mai

¹ În cadrul „lecturilor” de vieți anterioare ale diferitelor personaje, celebrul medium american Edgar Cayce spunea că sufletul Jeanne d’Arc, în antichitate, ar fi avut o încarnare ca general egiptean, ce a luptat într-un război civil din vremea sa; deci sufletul Jeannei și-ar fi format, cu mii de ani în urmă, aptitudini de conducător militar. (Vezi *Universul lui Edgar Cayce* de Dorothee Koehlin de Bizemont, vol. II, Ed. Sagittarius, Iași, 1995). Așadar, ființele luminoase nu au ales la întîmplare o oarecare „fetișcană de la țară”, ci o entitate bine formată pentru rolul pe care trebuia să-l îndeplinească!

1431. În timpul în care s-a aflat în închisoare, ființele luminoase au continuat să vină la ea în celulă; temnicerii nu au văzut însă niciodată pe nimeni, auzind doar cum Jeanne vorbea cu „cineva”. Din documentele proceselor, care au consemnat depozițiile Jeannei, rezultă că personajele strălucitoare o sfătuiau cum să răspundă la interogatoriile mult prelungite ale judecătorilor hotărîți să o condamne cu orice preț.

De-a lungul secolelor, în multe minți a persistat o întrebare: dacă acele ființe luminoase demonstau apariții și puteri miraculoase, de ce nu au salvat-o pe Jeanne d'Arc de la o moarte atît de crudă, consecință a antrenării ei – în condiții atît de ciudate pentru noi, pămîntenii – în acțiuni de o rară temeritate. O atare problemă trebuie văzută însă la un nivel superior. Un același gen de întrebare simplist și-au pus-o probabil mulți oameni și în ceea ce privește chinurile și crucificarea lui Iisus Hristos: ca Fiul al lui Dumnezeu, de ce Divinitatea nu a intervenit pentru a-L feri de umiliri și de oribilul asasinat! Dar atît Divinitatea – care a făcut ca Iisus să se încarneze pe planeta Terra pentru a aduce pămîntenilor doctrina universală a „iubirii spirituale între oameni” – cît și „lumea invizibilă” care a instruit-o pe Jeanne d'Arc au ținut să arate umanității, prin exemple profund impresionante, un fapt esențial: pentru atingerea marilor valori spirituale revelate de Iisus, sau pentru ideea fundamentală a libertății simbolizată de o fecioară-eroină, nu trupul pămîntesc, din carne și oase, este cel care contează, ci realizarea acestor valori superioare de către adevărata noastră ființă – eul spiritual.

Dincolo de profunzimea unor asemenea cerințe, implicînd în mod direct sensul existenței noastre, a fiecăruia dintre noi, desigur că cititorul își va pune și întrebări izvorîte din acea necesitate-curiozitate de a cunoaște tot mai mult: cine au fost oare acele apariții luminoase care au ales-o și au instruit-o pe Jeanne d'Arc? Din ce fel de „substanță”, din ce fel de „materie” erau oare alcătuite corpurile lor, care se arătau și se manifestau aidoma trupurilor omenești? Cum puteau ele să treacă prin zidurile groase ale închisorii în care era încarcerată Jeanne d'Arc? Dar mai mult, cum puteau ele să apară subit din aer și, după un timp, să dispară la fel de subit, tot în aer? Însă, ceva și mai ciudat: de ce unele persoane puteau să le vadă trupurile

luminoase și să le audă vocile, pe cînd ceilalți, aflați de față, nu vedeau și nu auzeau nimic?

De fapt, asemenea întrebări sunt întru totul normale și ele nu s-au ivit numai după acele evenimente stranii, petrecute cu cinci veacuri în urmă, ci s-au repetat din milenii neștiute și pînă în zilele noastre; și aceasta cu atît mai mult cu cît diferite personaje „miraculoase”, care apăreau și dispăreau în invizibil, au antrenat deseori grupuri mai mici sau mai mari de oameni, în diferite acțiuni de amploare. Astfel de exemplu, dacă în mod curent sunt cunoscute doar cîteva cazuri mai importante din așa-numitele „aparitii mariale” – care în cursul ultimelor secole au impresionat milioane de oameni – mai puțină lume cunoaște faptul că numai în cursul secolului XX au fost consemnate sute de apariții ale unor „ființe strălucitoare”. Dar asemenea manifestări uimitoare, considerate mereu ca „minuni”, au fost consemnate în cele mai diverse locuri din lume și în alte epoci, încă din antichitatea „păgînă”. Drept urmare, la analize mai riguroase din partea autorităților religioase, numai o parte foarte redusă din cazurile mai recente de „aparitii mariale” au fost acceptate ca intervenții ale Fecioarei Maria; restul evenimentelor semnalate, mult mai numeroase, au rămas în umbră și în uitare. Cunoașterea însă evoluează și trăim într-o eră în care oamenii pătrund tot mai multe „taine”, pentru a le înțelege fondul faptic, real. În încercarea de a ne apropia cît de cît de fenomenele fizice respective și de unele răspunsuri devenite, poate, accesibile prin progresul continuu al cunoașterii umane, să revenim asupra unor aspecte semnificative din cazuri similare mai bine cunoscute și, deci, verificate de-a lungul timpului.

În ziua de 9 decembrie 1531, țăranul aztec (din Mexicul de astăzi) Juan Diego – în vîrstă de 57 ani – venea pe jos, prin munți, spre orașul Tenochtitlan (actuala capitală Ciudad de Mexico). La un moment dat, s-a auzit strigat pe nume de pe o culme apropiată, pe care se afla „într-o pîclă înghețată, un nor strălucitor”; urcînd acolo, în fața sa a apărut „o tînără indiancă, de aproximativ 14 ani, de o frumusețe răpitoare”, al cărei trup era înconjurat de raze aurii. Aceasta i-a cerut să meargă la episcopul din oraș și să-i spună că ea, Maria, dorește să se construiască o biserică în acel loc.

Ca urmare a nereușitei săteanului în întrevvedereă avută cu episcopul din capitală și a ezitării lui Juan Diego, ființa

luminoasă i-a apărut din nou în munți și i-a vorbit² pe un ton mai aspru:

„Sunt mulți cei pe care i-aș putea trimite. Dar tu ești cel pe care l-am ales pentru această sarcină. Așa că, mâine dimineață, du-te înapoi la episcop. Spune-i că te-a trimis Fecioara Maria și repetă-i marea mea dorință de a se construi o biserică în locul acesta”.

Însă, ca și în cazul întrevederii Jeannei d'Arc cu Delfinul neîncrezător, episcopul Don Fray Juan a cerut la rîndu-i un semn palpabil pentru a putea crede în „poveștile” despre apariția ființei luminoase și a cerinței acesteia, relatate de țăranul aztec.

După ce i-a raportat „luminoasei” solicitarea episcopului, Juan Diego nu a mai putut veni la următoarea întâlnire stabilită de aceasta, trebuind să alerge după un preot pentru unchiul său aflat pe moarte. În drum însă, tînăra „strălucitoare” i-a apărut iarăși, schimbîndu-i traseul:

„Nu te afli sub protecția mea? Unchiul tău nu va muri acum. Chiar în acest moment este din nou sănătos. Nu mai ai nici un motiv să alergi și acum ai o altă țintă – a mea – pe care poți să o realizezi în pace. Du-te în vârful muntelui; culege florile care cresc acolo și adu-mi-le!”

Deși în plin decembrie pe un vîrf de munte nu puteau să existe flori, totuși Juan Diego a găsit și a cules un braț de trandafiri, miraculos apăruți pe culmea respectivă. După ce însăși ființa strălucitoare a aranjat frumos florile și le-a învelit în poala pelerinei ce o purta săteanul, acesta, copleșit de uimire, s-a dus din nou la episcop. La intrarea în palat, garda a vrut să-l alunge pe țăranul care tot îl deranja pe prelat; dar, cînd unii trandafiri atinși de paznici s-au dezintegrat la simpla lor atingere, speriați, aceștia l-au lăsat să intre la ecleziarh.

Ceea ce a urmat, l-a uluit cu totul pe aztec: cînd și-a desfăcut pelerina și minunatele flori au căzut pe covor, episcopul și cîteva persoane aflate în încăpere au îngenuncheat, ca în fața unei prezențe miraculoase numai de ei văzute!

² Matematicianul francez (rezident în S.U.A.) Jacques Vallée – cunoscut ozeolog – a reluat acest caz în cartea sa *Dimensions* (trad. rom., Ed. Savas, București, 1993), în baza celor publicate de Ethel Eliot în volumul *A Woman Clothed with the Sun*.

Cu puțin timp înainte de toate aceste întâmplări miraculoase, probabil, în camera în care zăcea bătrînul unchi a apărut o lumină plăcută și silueta unei femei tinere, care i-a spus că va fi iarăși sănătos și încă ceva, care avea următorul sens: „Spune-mi mie și spune-i imaginii mele Santa Maria de Guadalupe”.

Și astfel, după ce pe locul indicat de ființa luminoasă a fost construită biserica Fecioarei Maria de Guadalupe, pe cadrul altarului închinat ei a fost așezată și pelerina lui Juan Diego, la care de-atunci s-au închinat milioane de credincioși. De altfel, în următorii cinci ani de la producerea acestor „minuni”, s-au convertit la creștinism peste opt milioane de azteci din fostul imperiu al lui Montezuma, care în anul 1519 devenise colonia Noua Spanie.

Dincolo de urmările extraordinare ale acestor două cazuri, petrecute în secole și pe continente diferite, să remarcăm și un detaliu comun ce are o importanță deosebită pentru cercetarea noastră. „Semnul” material cerut și primit de regentul Franței – acea coroană din oțel cu care a fost încoronat apoi ca rege în catedrala din Reims – a dispărut după un timp, în mod misterios; dar același fenomen s-a produs și cu „semnul” trimis episcopului din Tenochtitlan, „dematerializarea” florilor minunate începînd odată cu primele atingeri ale gardienilor și sfîrșind ulterior în condiții la fel de misterioase.

Consemnările unor apariții asemănătoare s-au înmulțit însă în mod remarcabil în Europa în cursul secolelor XIX și XX. S-ar părea că aflarea evenimentelor respective s-ar datora unei transmițeri mai rapide a informațiilor în teritoriul cel mai dotat tehnic al globului; dar în ceea ce privește motivația de fond a multitudinii de apariții în această zonă a lumii, desigur că problema este cu mult mai complexă. Să urmărim, însă, din cele peste două sute de apariții luminoase semnalate în ultimele două secole în țările vest-europene, cîteva cazuri mai deosebite³ ale căror detalii, fiind consemnate mai recent, conferă, prin verificările făcute, o credibilitate sporită.

³ Revista Franceză „Histoire” (Paris) a dedicat un număr special acestei teme, nr. 594 b/1979

• În noaptea de 18 iulie 1830, sora Catherine Labouré – în vîrstă de 24 ani – a fost chemată din chilia ei din Așezămîntul Fiicelor Carității (de pe strada Du Bac, din Paris) de un ciudat copil îmbrăcat în alb, ca să meargă pînă la capela din incintă. Odată intrată acolo, a văzut lîngă altar un mare nimb radiant, din care i-a apărut apoi o ființă luminoasă, despre care avea să spună că era „o Doamnă de o mare frumusețe!”

„Iat-o pe Sfînta Fecioară”, i-a spus acel copil pe care nu-l mai văzuse niciodată pînă atunci și nici nu avea să-l mai vadă vreodată.

Îngenunchind în fața minunatei apariții, Catherine a auzit o voce îndemnînd-o să vină mai des să se întîlnească acolo, pentru a primi sfaturile de care avea nevoie; apoi, cu o mare tristețe în glas, i-a prezis unele evenimente sîngeroase ce urmau să se producă la Paris peste patruzeci de ani, frumoasa Doamnă plîngînd în timp ce le descria. După aceste vorbe și lacrimi, miraculoasa apariție a dispărut în aer...

Sora Catherine avea să afle de misiunea ce i se hărăzise abia la lăsarea serii din ziua de 27 noiembrie 1830; atunci „frumoasa Doamnă” i-a apărut dintr-un nor luminos, impresionantul tablou radiant completîndu-se treptat cu stranii elemente „holografice”. Minunata ființă luminoasă era îmbrăcată într-o rochie albă, lungă, acoperită cu un voal și stătea în aer, cu tălpile picioarelor așezate pe o sferă suficient de mare; sub piciorul drept se afla capul sfărîmat al unui șarpe, iar într-o mînă ținea un glob mic ce avea în partea superioară o cruce.

După emoționantele momente ale întrupării extraordinarei prezențe din aer, Frumoasa Doamnă a întins mîinile către tînăra soră îngenunchată în fața ei; în timp ce aceasta îi vorbea, din pietrele inelelor de pe degete ieșeau raze luminoase colorate. La scurt timp, deasupra capului Doamnei și în jurul ei, au apărut o serie de litere aurite, care au format un text: „O, Maria, concepută fără păcat, roagă-te pentru noi cei care am venit la tine”.

Spre final, a urmat comunicarea sarcinii care îi revenea:

„Faceți, faceți să se bată o medalie după această imagine a mea. Toate persoanele care o vor purta, vor avea parte de mari binefaceri!”

Și întregul tablou luminos din aer a părut că se rotește și, ca într-o reușită realizare holografică de mari dimensiuni,

frumoasa Doamnă a dispărut, în locul ei apărând imaginile care trebuiau să fie înscrise pe reversul medaliei: o cruce sub care se afla litera M, iar dedesubt două inimi, una înconjurată de spini, iar alta străpunsă de o sabie. Apoi, subit, a dispărut totul...

Timp de un an, relatarea sorei Catherine Labouré a rămas fără nici un ecou. Dar la sfârșitul anului 1831, arhiepiscopul Parisului a acceptat baterea medaliei, în baza descrierilor făcute de unica martoră a minunatei apariții; medalia s-a difuzat în două milioane de exemplare, unii posesori afirmând că au avut parte ulterior de vindecări miraculoase.

Murind în ultima zi a anului 1876, rămășițele pămîntești ale sorei Catherine au fost exhumate în anul 1933. Surpriza a fost extraordinară: în sicriul respectiv, corpul mamei era intact! Față de o atare situație, constatată și de ecleziahi, papa a declarat-o o „preafericită”, pentru ca, în anul 1947, Vaticanul să anunțe canonizarea sa. Trupul intact a fost depus într-un sicriu de sticlă pentru a putea fi văzut de credincioși, fapt ce aduce la Așezămînt vizita continuă a cca. 900 000 de pelerini pe an.

- În deceniul următor evenimentului din rue Du Bac, a survenit, tot în Franța, o nouă apariție cu mare impact asupra populației. De această dată, manifestările s-au produs într-o zonă muntoasă din estul țării, printre culmile înalte ale munților Alpi.

Ca și în alte zile, copiii – Mélanie Calvat (15 ani) și Maximin Giraud (11 ani) – păzeau vacile pe o pășune din marginea satului La Salette. În după-amiaza zilei de 19 septembrie 1846, cei doi copii au văzut apropiindu-se o lumină intens strălucitoare; din mijlocul ei a apărut apoi „o Doamnă foarte frumoasă”, care stătea pe o piatră mai mare. Era îmbrăcată într-o rochie lungă, albă, avea pantofi împodobiți cu trandafiri, iar din coafura înaltă a părului țîșneau raze scînteietoare. „Doamna” își ținea capul între mâini și plîngea. Rîdicîndu-se, s-a adresat tinerilor:

„Apropiați-vă, copiii mei, nu aveți teamă!”

Vorbînd cu ei în continuare – în franceza literară – a observat că nu este înțeleasă. Atunci a revenit, exprimîndu-se la fel de ușor în dialectul local; le-a enumerat astfel o serie din păcatele oamenilor care au avut drept consecință două recolte slabe de cartofi; apoi, la fel de tristă, le-a spus că dacă aceștia

nu se vor pocăi, vor avea parte și de foamete. În final, le-a cerut să comunice locuitorilor satului cele vorbite, cu excepția unui anumit „secret”. După aceea, întreaga apariție – după comparația lui Maximin – „s-a topit ca untul într-o tigaie”.

Povestind la fermă extraordinara întâmplare și discuția avută, interpretarea celor mari a fost imediată: „Păi, a fost chiar Sfânta Fecioară!” Vestea s-a răspândit rapid printre locuitori. Au urmat însă anchete⁴ foarte aspre, precum și interpretări de tot felul. Totuși, pînă la urmă, pe locul respectiv s-a construit mai întii o capelă, iar după trei decenii s-a edificat un așezămînt misionar. Abia în anul 1851 cei doi tineri au consimțit să i se trimită papei acea parte a convorbirii pe care ființa luminoasă le-a cerut să o țină secretă. Publicul a putut-o afla în anul 1879, textul, puțin difuzat, prezentînd o teribilă viziune apocaliptică: perturbarea mersului astrilor pe cer, cutremure, războaie, foamete, alte calamități.

• Un eveniment care a oferit detalii foarte sugestive pentru înțelegerea anumitor aspecte ale impresionantelor manifestări luminoase a fost reluat și de specialistul francez Jacques Vallée, în cartea sa *Alte dimensiuni* (vezi nota 1).

„La Kock, în Irlanda, în anul 1852, mai mulți martori au observat niște siluete luminoase, printre ele aflîndu-se și Fecioara Maria. Trei martori au văzut-o cu picioarele goale. O femeie, Bridget Trench, s-a îndreptat spre apariție pentru a îmbrățișa picioarele Fecioarei. Dar brațele ei au întîlnit doar aerul.

— Nu am simțit altceva decît zidul și totuși, siluetele acelea păreau atît de pline de viață, încît nu am putut pricepe nimic și m-am

⁴ Căutînd în documentele din vremea respectivă, cercetătoarea Monique Moncel a evidențiat și felul în care a decurs convorbirea dintre un prelat local și copilul-martor Maximin Giraud:

„La 24 septembrie, el s-a prezentat la vicarul din Ars, care l-a atacat brutal:

— Dacă tu susții că ai văzut-o pe Sfânta Fecioară, atunci ești un mincinos.

— Eu nu am spus că am văzut-o pe Sfânta Fecioară, ci că eu am văzut o doamnă frumoasă.

Atunci abatele l-a ironizat: și el a văzut de multe ori doamne frumoase. Apoi i-a strigat:

— Ai înșelat destui oameni, dar nu îl vei înșela pe preotul din Ars care știe să citească gîndurile.

În ziua următoare, copilul a fost dus la parohul din Ars, care a formulat următoarea concluzie:

— Dacă Maximin spune adevărul, el nu a văzut nimic la La Salette...”

minunat cum mâinile mele nu pot simți ceea ce era atît de limpede pentru ochii mei.

Bridget a mai remarcat și că ploaia torențial, dar:

— Am pipăit pămîntul cu mâinile mele, locul acela era înșă perfect uscat. Vîntul bătea dinspre sud, dar ploaia nu l-a udat atît timp cît ființele acelea s-au aflat acolo.

Un bărbat din grup a fost considerat de localnici ca fiind Sf. Ioan, deși era îmbrăcat ca un episcop...”

• În după-amiaza zilei de 11 februarie 1851, s-a produs prima apariție de lîngă mica peșteră Massabielle în zona munților Pirinei – în sudul Franței; locul avea să devină treptat cel mai vizitat centru de pelerinaj din Franța, an de an venind la Lourdes milioane de pelerini și mulți bolnavi din țară și de peste hotare.

Ca de obicei, și în acea zi friguroasă, fetița Bernadette Soubirous – de 14 ani – era plecată cu o soră a ei să adune vreascuri, această muncă fiind singura posibilitate de a asigura existența părinților și a celor patru copii din casă. Depărtîndu-se de sora sa, la un moment dat, în fața ei, cam la trei metri deasupra solului, a apărut o lumină caldă; din acel nimb de lumină s-a conturat apoi trupul sclipitor al unei copile frumoase, care îi surîdea. Timp de cîteva săptămîni, în același loc, Bernadette a avut repetate întîlniri și convorbiri cu prietenoasa apariție strălucitoare. Neștiind cine era „frumoasa copilă”, ea avea să o denumească în relatările ulterioare prin cuvîntul „Aquero” (în dialectul local însemnînd: „Aceasta”).

La întîlnirea din 2 martie, tînăra apariție luminoasă i-a recomandat să bea și să se spele cu apa izvorului aflat în capătul ascuns al grotei. Aflînd de această recomandare, localnicii, care începuseră să o însoțească pe Bernadette la întîlnirile cu fata sclipitoare, au băut și ei din apa izvorului ascuns; deși nici unul dintre însoțitori nu auzea și nu vedea prezența luminoasă, la scurt timp unii au constatat tămăduiri neașteptate. Și astfel s-a dus vestea despre o nouă „minune”. Izvorul a fost captat și s-au făcut amenajări tot mai ample. De-a lungul anilor care au urmat, apa acestuia a vindecat mii de bolnavi⁵ veniți din întreaga Franță și apoi și din alte țări.

⁵ Numai între anii 1893 și 1917, biroul de constatări medicale de la Lourdes a înregistrat două mii de bolnavi vindecați. Și în deceniile următoare au fost

Întrucît Bernadette încă nu știa cu cine purta repetatele convorbiri, la insistența preotului local, a întrebat-o într-o zi pe copila luminoasă cine este ea. Fără să mai surîdă, „Aceasta” i-a răspuns: „Sunt Concepția Imaculată”. Dată fiind înmulțirea vindecărilor miraculoase și față de cele constatate din anchetele riguroase⁶ la care a fost supusă Bernadette, ecleziarhii au tras concluzia că acea copilă luminoasă ar fi fost chiar Fecioara Maria.

Și astfel, la Lourdes s-au construit două biserici mari precum și așezăminte prevăzute cu dotări deosebite pentru pelerinii și bolnavii al căror număr a crescut an de an: de exemplu, numai în anul 1974, la Lourdes au venit 3.489.055 pelerini!

O statistică publicată în anul 1997 de „Association Diocésaine” din Lourdes indica faptul că în ultima perioadă, anual au venit cîte cinci milioane de pelerini, dintre care mai mult de șaptezeci de mii erau bolnavi și handicapați plini de speranța unor vindecări miraculoase. Desigur că intensul cîmp energetic generat de mulțimea de oameni s-a asociat mereu acestor dorințe și rugăciuni profunde, favorizînd acțiunile benefice ale lumii eterice superioare, ce intervine adeseori spre binele pămîntenilor.

În anul 1933, Vaticanul a aprobat canonizarea Bernadettei, care încă din adolescență și-a dedicat viața trăirii monahale, devenind maică.

• De o stranietate deosebită a fost și evenimentul petrecut la 17 ianuarie 1871, în micul sat Pontmain din vestul Franței.

consemnate sute de vindecări miraculoase; printre acestea, au devenit notorii cazurile unor bolnavi irecuperabili din punct de vedere medical.

⁶ Iată un extras – redat de cercetătorul René Laurentin – din interogatoriul la care a supus-o comisarul Jacomet pe Bernadette, ale cărei răspunsuri se asemănau mult cu cele ale copiilor din La Salette (vezi nota 4):

- «— Eu nu spun că am văzut-o pe Sfînta Fecioară.
- Ei bine! Tu nu ai văzut nimic.
- Da.
- Atunci, ce ai văzut?
- Ceva alb.
- Ceva, sau pe cineva?
- „Aceasta” avea forma unei copile mici.
- Și „Aceasta” nu ți-a spus „eu sunt Sfînta Fecioară”?
- „Aceasta” nu mi-a spus așa ceva.»